

Trečiam Advento Sekmadieniui.

MISIŲ LEKCIJA.

Iš šv. Povilo laiško Pilypicčiams.

Broliai: Linksminkitės Viešpatyje visuomet. Dar kartą sakau linksminkitės. Jus kuklumą težinie visi žmonės. Viešpats yra arti. Visai nesirūpinkite: bet visokioje maldoje ir prašyme su padėka jūsų maldavimai tebūnie ir Dievo žinijimą. Ir Dievo ramybė, kuri pereina visa kas jaučiama, tesergstie jūsų širdis ir jūsų išmanymus mūsų Viešpatyje Jėzujų Kristujų.

LEKCIJOS PAAIŠKINIMAS.

Šventasis Povylas kviečia krikščionis linksintis ir tą linksmybę parodyti žmonėms. Linksmybės priežastis yra ta, kad Viešpats jau arti.

Kada šventasis tuos žodžius rašė, tada dauguma buvo labai susirūpinę, nes jautė prisartinant didžias perversmes ir numanė, kad tose perversmėse žus daug turto ir sveikatos. Apaštalas mokina nesirūpinti tais žemiškais nuostoliais, o tik visą mintį ir jausmus pakelti prie Dievo.

Šv. Povylas teisingai sako, kad visi žemiškieji nuostoliai nieko neįsiskaičiuoja su ta ramybe, kurią Dievas suteikia. Reikia tik suvienyti savo protus ir jausmus su V. Jėzumi, tai ir nelaimės virst džiaugsmu.

Kai kurie iš šitų šv. Povilo žodžių spėja, buk jis, žinodamas Kristaus pranašavimą apie Jeruzolimos išgriovimą ir pasaulio pabaigą bei matydamas to miesto prazūties pradžią, tikėjosi, kad tuojaus įvyks ir pasaulio pabaiga. Tačiau pasirodė, kad po Jeruzolimos išgriovimo praėjo 1850 metų, o pasaulio pabaigos vis dar nėra.

Bet šventasis Povylas neparasė tos minties, kad Jeruzolimos ir pasaulio pabaiga bus tuo pačiu atveju. Spėta galima spėti, kad šventasis Povylas tą mintį turėjo, bet aišku, kad jis jos neparasė. Jeigu neparasėtose mintyse ir būtų klaida, tai už ją šventasis Raštas nebūtų kaltas.

Kas sako, kad šventasis Povylas apie pasaulio pabaigos laiką turėjęs klaidingą mintį, nors jos aiškiai neparasė, tas parodo daugiau drąsos negu mokslinio atsargumo. Drąsa yra geras daiktas kovoje, bet moksle ji pridriba daug klaidų.

Palikdami mokslininkams ginčą apie tai, ar turėjo šv. Povylas klaidingą pažiūrą, kurių neišreiškė savo laiškuose, mes geriau pasiūdokime jo pamokymais. Linksminkitės su V. Jėzumi; dvasios daiktus statykime augščiau už visokią žemės brangenybę; laikykime savo mintis ir jausmus prie Dievo. Jis ruims duos ramybės brangesnės už visa ko galime trokšti.

Evangelija Trečiam Adventu Sekmadieniui.

Anno metu Žydai iš Jeruzolimos pasiuntė kunigus ir levitus pas Joną, kad paklaustų jį: Kas tu esi? Ir prisipažino ir neužsigynė, ir išpažino, kad aš nesmi Kristus. Ir klausė jį: Ką-gi tat, ar Elijas esi tu? Ir sakė: Nesmi. Ar pranašas esi tu? Ir atsakė: Ne. [Taigi jie tarė jam: Kas-gi esi, kad atsakymą duotume siuntusiems mus? Ką-gi tu sakai pats apie savo? Tarė: Aš balsas šaukiančio geroje: tieskite Viešpatio kelią, kaip sako pranašas Izaijas. Ir kurie buvo atsiųsti tie buvo iš parizėjų. Ir klausinėjo jį ir tarė jam: Kodel-gi tat krikštijai, jei tu nesmi nei Kristus, nei Elijas, nei pranašas? Atsakė jiems Jonas tardamas: Aš krikštijų vandenim; bet jūsų tarpe stovi kurio jūs nežinote. Jis yra kuris paskui mane turi ateiti, kuris pirma mane išvykęs yra, kurio aš nesmi vertas atrišti jo avalo aparte. Tat įvyko Betanijoje anapus Jerodono, kur Jonas buvo krikštijdamas.

Evangelijos Paaishkinimas.

Senoji Istatymo Šventame Rašte Karalių Knygoje yra apsakta, kaip Dievas stebuklingai paėmė ir dangų pranašą Eliją jo mokininiui Elizejui matant. Ta prašymą skaitydami Žydų mokslininkai matė, jog Elijas nėra miręs ir tuomi skiriasi nuo kitų žmonių. Sunku buvo suprasti delko Dievas tą skirtumą padarė Eliajai, o nebuvo padaręs tos didžios malonės didesniai pranašui Maiziesiui arba Mozei. Tam sunkiam klausimui Žydų mokslininkai buvo sudarę atsakymą iš savo galvos: jie spėjo, kad Elijas ateis skelbdamas Mesiją arba Kristų, kada bus laikas išpildyti Dievo žadėjimus ir atsiųsti naujo įstatymo sudarytoją ne mažesnį už Maiziesių arba Mozę. Visiems rodėsi, kad jau atėjo laikas sudaryti naują įstatymą, nes jau baigėsi 490 metų nuo Žydų sugrįžimo iš Babilono nelaisvės, o Danielius buvo pranašavęs, kad Mesijas arba Kristus ateis į 70 metų savaičių nuo leidimo Žydams grįžti tėvynei.

Išgirdę iškalbingus šv. Jono Krikštytojo pamokslus Žydų mokslininkai mintijo, kad jis bene esąs pats Kristus. Šv. Jonui pasisakius kad ne, mokslininkai spėjo, kad jis yra Elijas. Klausdami jie beveik neabejojo, nes šv. Rašte buvo pasakta, kad prieš Kristui ateisiant bus jo pranašas. Jų klaida buvo ta, kad jiems rodėsi, buk kito pranašas negali būti tikti Elijas.

Šventasis Jonas jiems pasisakė nesąs Elijas. Nemintydami, kad jie galėjo padaryti klaidą farizėjai neklausė šv. Jono, ar jisai nebudamas Elijas nėra vis-gi Kristaus pranašas. Jei jie būtų taip užklause, tai jis būtų jiems prisipažinęs. Neieškodamas garbės jis nenorėjo sakyti neklausiamas.

Bet kuomet jie jo užklause, kad pats pasisakytų kas esąs, jis prisipažino, kad esąs Izaijo pranašo minėtasis balsas kviečiantis žmones taisyti Viešpačių kelius.

Parizėjų pasiuntiniai to atsakymo nesidėjo širdyn. Patyrę, kad Jonas nėra Elijas, jie apie kitą pranašą nemintijo ir kalbą nukreipė ant kitko. Jie ėmė kaltinti šv. Joną, kam jis krikštija.

Jisai nesiteisino iš apkaltinimo, tiktai atkartoję, kad jau žmonės yra tas, kuris turi ateiti po savo pranašą ir kuris yra senesnis už savo pranašą, kuris ir už krikštytoją yra tiek viršesnis, kad žmogus nėra vertas patarnauti jam apie kojų avalynę.

Mums šiandie labai stebėtina išrodo, kodel pasiuntiniai nesuprato

taip aiškių šv. Jono žodžių. Dar stebėtina yra, kad jiems atsakymą parnešus į Jeruzolimą neatsirado tarp mokslininkų žmogaus ramiai ir nuosekliai nesiskubinant pamintijusio apie šv. Jono atsakymą.

Kas mums taip aišku, tas farizėjams buvo nesuprantama delto, kad savoji spėlionė jiems buvo brangesnė už aiškiai skelbiamą tai spėlionei priešingą tiesą. Buvo didis dvasios skirtumas tarp jų ir tarp šv. Jono. Jis nebrangino savo asmens ir jo pažiūrą. Jis nesisulė su savo augšto pasiuntimo garbingumu. Jie negalėjo nei mintyti, kad žmogus gavęs iš Dievo Kristaus pranašą uždavinį galėtų nesigirti juomi ir neiti didžiu. Nematydami išdidžios išvaizdos jie netikėjo, kad jis galėtų but Kristaus pranašas. Ta pati priežastis paskui nemažai prisidėjo, kad jie nei paties Kristaus nepripažino.

Todel iš šitos Evangelijos mes turime pasimokyti saugotis puikybės, nes ji ir mokytus apjagina. Mokėjime taip-gi pripažinti dvasios didybę kituose, nors jų išvaizdoje nėra išdidumo.

SPAUDOS DRAUGIJA.

Pereitos vasaros metu katalikiškoji Spaudos Draugija po šv. Povilo globa per Chicago Arkivyskupą prašė Šventojo Tėvo, kad tos draugijos nariams suteiktų dvasišką malonį. Chicago Ganytojas labai maloniai ir labai naudingai tam prašymui pritarė.

Spalio 30 d., 1920 m., Apaštališkoji Penitencijarija, t. y. raštinė, kuri priengia dekretus palytinių atleidų davimą, suteikė lietuviškai katalikiškai Spaudos Draugijai Amerikoje šitokias malones.

I. *Visatinius atlaidus:* a) įsirašymo dienoje ir visose busiančiose to įsirašymo metinėse sukaktuvėse, b) kuopos globėjo šventėje, Nekalto Prasidėjimo dienoje, šv. Marijos Užgimimo dienoje ir Grabnyčiose ir Lietuvos Globėjo šv. Kazimiero šventėje.

II. *Visatinį atleidą* mirties valandoje visiems draugijos nariams, jei atlikę išpažintį ir priėmę šv. Komuniją, arba nors galėdamiesi už nuodėmes ištars, jei galės, Viešpaties Jėzaus vardą lupomis, jei ne tai nors širdimi ir mirtį kantriai priims iš Dievo rankos kaip nuodėmės užpelną.

III. *Dalinius:* septynerių metų ir tiek pat kvadragenų tiems nariams, kurie galėdamiesi už nuodėmes aplankys kokią nors bažnyčią arba viešą koplyčią ir tenai pasimels sulig Šventojo Tėvo intencijos Kalėdose, Naujuose Metuose, Trijuose Karaliuose, Velykose, Šeštinėse ir Dievo Kuno šventėje, taip-gi šv. Panelės Apreiškimo ir Dangun ėmimo šventėse, kiekvieno Apaštalo ir Evangelisto.

Visus atlaidus pažymėtus I ir II galima pelnyti ir artymiausiam po šventės sekmadienyje, jei tai šventė pati nepasitaiko sekmadienyje.

Dokumentų su šitomis malonėmis Jo Augštoji Malonybė Chicago Arkivyskupas Jurgis V. Mundelein draugijos pirmininkui kunigui P. Bučiui įteikė Gruodžio 3 d., 1920 m. Ant dokumento yra Apaštališkosios Penitencijarijos antspaudas ir parašas substituto J. Bapt. Meraglino bei oficiojalo P. Ravelli.

Nuo savęs turime pridėti, kad 1920 m. Spaudos Draugija savo nariams jau davė knygutę "Mandagumas" ir "Legendos apie Kūdikelį Jėzų." Jos dvi knygutės tapo pigiai paskaitytos: 25 centai ir pusė dolierio. Dabar jau yra baigiama spausdinti knyga išaiškinanti katalikų tikėjimo tiesas. 160 puslapių tos knygos jau atspausa, likusieji 32 puslapiai bus užbaigti Advento laiku. Dar prieš Naujus Metus Spaudos Draugijos nariai galės jas gauti.

Buvo ketinta duoti nariams dar kun. Aleksander'io Misijonoriaus užrašai, bet to negalima išpildyti delto, kad tą knygą davus nariams šiais metais, jie gautų daugiau negu dviejų dolierių vertę, o tat išeity ant nenaudos draugijai; nes ji ir taip neturi pelno gaudama vieną dolierį, o knygu duodama už du dolierius.

IŠ RYMO.

Šių metų rudenyje į Rymą susivaziavo daug Lietuvių, ypač kunigu. Ryme Lenkų įtekmė yra didelė, delto Lietuviams ten sunku. Už tat tenai labiau negu kur kitur užrubežyje turime rupintis turėti daugiau savųjų žmonių, kad jie atitaisytų, ką Lenkai sugadina. Kuopa jaunų kunigų, kurie būtų galėję mokinis kitur, nuvažiavo Ryman, kad besimokindami pasitarnautų tėvynei.

Bet Lietuviai ne piniguočiai. Kunigai tikėjosi išgyventi iš Mišių. Amerikoje Lietuviai kunigai ką tik suskumba atlaikyti giedotines Mišias tai tikėtasi, kad skaitytinėmis galės gyventi tie, kurie Ryme mokinasi ir-tarnauja tėvynei. Tačiau ta viltis neišsipildė: Lietuviai katalikų kunigai negauna intencijų Mišioms iš Amerikos. Kuomet Lietuvos aukštas nasmuko, tai mūs jauniems kunigams moksleiviams pasidarė labai sunku.

Ryme jau pernai mokinosi kunigai Ražaitis ir Bartkus. Juodu sugrįžo ir šimet. Prie tų prisidėjo šimet kunigai: Pijus Aleksa, Jonas Starkus, Pijus Karalius ir Maliauskas.

Jeigu Amerikiečiai žmonės norėtų siųsti jiems intencijų Mišioms, tai geriausia būtų siųsti per Lietuvos Atstovybės rankas, butent per Kunigą Kanauninką Jurgį Narjauską. Jis suskirstytų kiek kam reikėtų teisingai. Jis yra Lietuvos vyskupų igaliojas. Adresą reikėtų šitaip padėti: Reverendissimo Signore G. Narjauskas, Representante di Lituania presso la Santa Sede. Piazza Campitelli 9, Roma, Italia, Europė.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Paryžiaus arkivyskupu tapo kardinolas Dubois, (skaitosi Diubua), kuris iki šiol buvo arkivyskupu mieste Rouen (skaitosi Ruen).

New Yorko arkivyskupas tuo po Kalėdų važiuoja į Rymą. Bažnyčios įstatymas yra, kad kiekvienas vyskupas į tris metus po paskyrimo turi pributi pats pašimatyti su Šventuoju Tėvu.

Paryžiuje Invalidų bažnyčioje, kur yra palaidotas Napoleonas Pirmasis, Lapkričio 11 d., šių metų, kaip paliaubų prasidėjimo dienoje, buvo iškilmingos Mišios už žuvusius kareivius. Tų Mišių maldingai klausė generolas Foch.

Pabaigoje Lapkričio mėnesio Kanadoje mieste Montreal buvo vyskupas De Gebriant, kuris nuolatai gyvena Kynuose. Vyskupas dalyvavo iškilminge vietiniame seserų vienuolyne, į kurį įstojo dukterė vieno labai žymaus Kyniečio, gyvenančio mieste Kanton, Kynijoje ir nepripažįstančio krikščionijos.

New Yorke yra katalikiškas universitetas vadinamas Fordham University. Dabartinis New Yorko arkivyskupas Patrick J. Hayes rengia tą universitetą padidinti pristatydamas dar vieną mūrinę triobą. Ji vadinsis Cardinal Farley Building (Kardinolo Farley'o trioba) delto, kad 1918 metais miręs New Yorko arkivyskupas kardinolas Farley kituomet buvo išėjęs mokslius tame universitete.

Katalikų politiškoji partija Italijoje, vadinama Partito Popolare šmetiniuose rinkimuose į miestų valdybas visiškai laimėjo 1650 miestuose ir miesteliuose. Pereituose rinkimuose ji buvo laimėjusi tik aštuoniasdešimtyje. Liaudies Partija (Partito Popolare) šmetiniuos rinkimuose gavo 525 tukstančius balsų daugiau negu pereituose.

Viennos arkivyskupas kardinolas Piffel, patyręs, kad Amerikos katalikai pradeda rupintis Austrijos vargais, labai nudžugo ir daug vilties įgavo. Amerikos katalikų dovana Viennai buvo 500 dėžių pieno ir 25,000 dolierių vertės drabužiai. Nors dviem milijonam vienos sostinės žmonių negalėjo to ištekti, bet vis-gi Austrijos gyventojai yra labai dėkingi Amerikiečiams.

Pennsylvanijos valstijoje katalikams labai sunku gauti valdiškai pripažintą augštųjų mokyklų teises. Tačiau seserys Servants of the Immaculate Heart of Mary, kurios miestelyje Immaculata turi savo augštąją mokyklą mergaitėms vadinamą Villa Maria Colboje pareitą Vasario mėnesį padavė aplikaciją. Valdžia atsiuntė delegatus, kurie labai ištyrė įstaigos mokslo sistemą, laboratorijos, knygynus, net ir triobą visais žvilgniais. Po to viso valstijos Kolegijų ir Universitetų Taryba susyk pripažino tai mergaičių kolegijai visas augštojo mokinimo teises.

Kongresui susirinkus žadama pradėti smarkiai veikti, kad taptų išduota teisė visiškai uždraudžianti visokį sekmadienio pasilosi laužimų Kolumbijos Distrikte, karuomenėje, lažvyne ir Suvienytų Valstijų salose. Ketinama uždrausti sekmadieniais: važinėti automobiliais, golfą mušti, geležinkelį traukinius leisti, laiškus dalyti ir visokius pasilinksminimus daryti.

Tam sumanymui labiausia darbuojasi protestantų dvasiškis Dr. E. C. Dinwiddie, p-lė Laura B. Church, Senatorius W. K. Jones ir atstovas H. W. Temple. Sumanymui pritaria beveik visos stambesnės protestantų bažnyčios. Katalikystė tam nesipriešins, bet ji savo pastangas deda į mokyklas, o ne į teisdavybę siaurinančią žmonių laisvę.

New Yorke Lapkričio 29 d. miesto mokyklų valdyboje buvo aktyvas posėdis. Buvo aptariamas sumanymas visose viešose miesto mokyklose kasdien 2 val. užbaigti pasaulinius mokslus, kad nuo tol iki paprastai mokyklos pabaigai tikintieji galėtų pereiti tikybos mokslo.

Posėdyje dalyvavo atstovai įvairių tikėjimų ir tikėjimą atmetusių asmenų. Pirmiausiai buvo duota progos išreikšti savo pažiūras tiems, kurie priešingi sumanymui. Antroji dalis buvo pavesta tiems, kurie pritarė jam.

Iš katalikų pusės kalbėjo kun. M. J. Lavelle. Jis sumanymui pritarė. Iš Žydų pusės kalbėjo rabinas J. Silverman. Jis abejojo ar galima tą padaryti be referendumo. Italas de Reggio labai prišino si tikyba mokyklose. Jam iš dalies pritarė protestantų pastorius Dr. C. Hess.

Galutiną nutarimo neįvyko.

Neseniai pragarsėjo protestantiškų bažnyčių susivienijimas. Jis buvo pasistatęs sau tikslą šurinkti milijardą tris šimtus dvidešimt milijonų dolierių protestantų tikėjimų reikalams. Tokiam dideliame vajui reikėjo daug lėšų. Įvairius protestantų bažnyčios pasisakė garantuojančios didesnes ar mažesnes sumas. Baptistai garantavo \$2,500,000, Metodistai ir Presbiterijonai po milijoną, kiti mažiau.

Tuomi pasiremiant centralė tarpbažnytinė protestantų valdyba vajaus reikalams pasiskolino iš bankų \$6,561,261. Po trumpam laikui vajus sustojo. Bankai gavo tik mažą dalį skolos atgal. Tarpbažnytinis protestantų susivienijimas liko kaltas bankams \$4,067,290. Privatiniams asmenims yra neišmokėtų prieklausų taip-gi apie keturis milijonus. Tokiu būdu milžiniškas sumanymas plyšo padarydamas skaudžių piniginių nuostolių žmonėms.

Kas žin ar nėra prie to dar skaudesnių dvasios nuostolių. Tarpbažnytinio susivienijimo išdininkas buvo John Rockefeller, turbut, jaunesnysis. Jo tėvas dabar įvairioms protestantų labdaroms aukojo 63 milijonus dolierių. Jei nebutų buvę kokio nors nesutikimo tarp tėvo ir sunaus, arba tarp protestantų ir protestantų, tai Rockefeller'is lengvai būtų galėjęs išgelbėti savuosius iš nemalonumo. Juk nemalonu buti kaltam ir neatiduoti skolos.

Katalikiškose augštose mergaičių mokyklose įvedama visuomenės mokslų kursai. Jie jau tapo įvesti šitose įstaigose: St. Catherine's College, St. Paul, St. Benedicts, St. Joseph, Mo; Villa of St. Scholastica, Duluth, Minn.; Mt. St. Charles, Clinton, Iowa; Loretto College and Academy, Webster Grove, Mo.; Arcadia College, Arcadia, Mo.; College of Our Lady, Longwood, Chicago ir College of St. Genevieve of the Pines, Arseville, N. C. Umu laiku toki jau kursai prasidės dešimtyje kitų augštųjų mokyklų mergaitėms.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas. Mažu vaiku budamas Lietuvoje dar, kada pradėjau lankyti pradinę mokyklą, vieną sykį mūsų mokytojas aiškino mums apie Kristaus kančią ir sakė, kad buk Žydai, kurie kankino Jėzų, turėjo nusikalę keturias vėnis del prikalamo Jėzaus prie kryžiaus. Bet vienas Žydas pavogęs vieną vėnį. Ar tas tiesa, ar ne? Esu matęs luteronų prikaltas paskirium Jėzaus kojas. Meldžiu paaishkinti.

Atsakymas. Nėra tikros žinios, ar V. Jėzaus kojos buvo prikaltos prie kryžiaus dviem vėnimis kiekviena skiriam, ar abi koji drauge viena vėnimis. Evangelijos to neparasė, nei kiti liudininkai nepranešė. Šneka apie Žydą ar Čigoną pavogusį vieną vėnį yra pramanyta.

Kun. P. Bučys.

Dvasiškojo Gyvenimo Malonumas.

Prisitaikant prie Švento Pranciškaus Salezo.

Vertė: Kun. V. Kulikauskas.

DIEVOTUMO PAMATAI.

Tąsa.

Melsdamasis nesiskubint prikaltėti daug, bet melskis karštai. Vienas "Tėve mūsų" atkalbėtas dievotai, daugiau vertas, kaip keli lygiai atkalbėti su paskuba, galvotrukėiais. Ir tai tiesa, kad vienas Dievo meilės aktas, padarytas dvasios užšalime, ar uždžiuvime, yra vertesnis už daugelį, padarytų dvasios dievotume, nes jis padarytas iš tvirtesnės meilės, nors neįtėmė to paties malonumo. Vienatinis vaistas nuo uždžiuvimo ir sausumo yra kantrybė ir atsidavimas Dievo valiai, nes savymeilė daro mus nekantriais ir užlaiko netobulais.

SKYRIUS VII.

Apie meilės dvasią.

Mylėk kiekvieną gailestinga meile, bet sėbrauk su tais, kurie gali dalintis dorybių dalykais. Kaip gera yra mylėti ant žemės, kaip ten myli danguje ir taip elgtis šiame pasaulyje, kaip bus amžinai kitame.

Zymus tobulumo ženklas nukęsti kitų netobulumus, nes kame apsirokių meilė artymo, jei ne nukęstume jų? Kada-gi pasirodytų ta kantrybė stipri mūsų širdyje? Gerą pamokinimą sau galime rasti šventųjų gyvenime. Laimingi, kurie taip padaro! Oi, kad mes linksnai atlikinėtume šią mūsų kelionę, prisitaikindami prie savo bendrakaičių visame, išskyrus nuodėmę.

Neturime priedermės ieškoti to, kuris mus įžeidė; jo dalykas pavėlgti į save ir ateiti prie mūsų ir pasiteisinti, kuomet jis mus įžeidė. Vienok, eikime, darydami, kaip mūsų Išganytojas mums įsakė. Perspėkime jį gražiai, atiduokime geru už blogą, kraukime ant jo galvos meilės ugnį, kuri kaitins jį ir privers, kad mus mylėtų.

SKYRIUS VIII.

Apie pasitikėjimą Dievu.

Gyvenk ramiai su šventu ir meilingu pasitikėjimu, kurį privalai turėti malonioje ir dangiškoje Apveizdoje, be kurios viskas yra tuštybė ir bevertis prispaudimas.

Visuose savo užmąnyuose visiškai pasitikėk Dievo Apveizda, per kurią ateina visoks pasisekimas. Vienok atlikinėk savo dalį gerai, stengdamasis bendradarbiauti su Ja. Tada tikėdamas, kad visą savo pasitikėjimą sudėjai Dievuje, lauk darbo pasekmės. Ir ar ta pasekmė bus gera, ar bloga, sulig tavo nuomonės, žinosi, kad ji yra tau naudingiausia.

Daryk, ką Dievas įkvėps tau daryti Jo garbei. Neabejok; tai, ką Jis nori, kad darytum, yra ir tau geriausia. Niekada nestatyk Dievui ribų. Jis yra mūsų Viešpats, mūsų Karalius, mūsų Tėvas, mūsų viskas. Dievas, galėdamas naudotis mumis, sulig savo tikslo, pratieš mums savo visagalingą ranką padėti, kad gerai pildytume savo luomo priedermes; gi mes aprūpinę, atsilyginkime šventu ir nužemintu, bet drąsiai pasitikėjimu Dievo gerumu.

SKYRIUS IX.

Apie ramumo dvasią.

Dieviška dvasia po teisybei yra smarki, bet jos smarkumas yra švelnus ir ramus; gi bloga dvasia, priešingai, yra maištinga ir žiauri. Tikrasis uolumas yra meilės vaikylis; jis yra kantrus ir nuolaidus, be neapykantos ir ginčų. Jis yra karštus, bet pastovus, tvirtas, bet ramus. Gi netikras uolumas, atpenč, yra maištingas, užgaunąs, išdidus, piktas, ir lygiai staigus ir nepastovus.

Jei padarėme kaltę, rodykime sau daugiau užuojautos, negu rustumo, pasidirsindami taisyti save ramia ir lėta atgaile, negu pilna pikto ir susikrimitimo. Taip! mes privalome būti malonūs savo dušiai, kolei mes matome, kad ji nusideda daugiau iš silpnybės negu iš blogos, liuosos valios.

Taipat, norėdamas užlaikyti ramumo dvasią, atmink aiškiai, kad darbas, pradėtas su smarkumu ir paskuba beveik nei vienas neužbaigė gerai. Priimk tai visus darbus, kurie tau tenka, ramiai ir bandyk atlikinėti paeiliu kitą po kito, kad nebūtum prislėgtas jų sunkumu. Pasiragink pats save tarnauti Dievui su rupestingu meilungumu, tai tikriausias kelias tarnauti Dievui. Nenorėk padaryti viską, bet šį, ir nėra abejonės, kad padarysi labai daug. Galop, visuomet yra geriau bandyti gyventi be rustybės. Jei del netobulumo ir silpnumo kartais ji mus pasistvertų, geriausia kognėčiausia ją iš savęs išvaryti, negu su ja kokias derybas turėti. Padarysi su ja nors trumpą santalką, ji pasiliks tvirtovės valdytoja.

SKYRIUS X.

Apie nusizeminimo dvasią.

Nusizeminimas, kaip meilė, visko tikisi, viską nukentė, viską tiki. Nusizeminimas yra didis paklusnumo šalininkas. Jis nesikesina nei mąstyti, kad jis ką gali padaryti, o tiki, kad paklusnumas viską gali padaryti. Kuomet tikras ir teisingas prastumas atsisako su nusizeminimu nuo svarbių priedermių, tikras nusizeminimas jas priima ir išpildo. Tikras nusizeminimas neleidžia mums vargintis su savo netobulumais, paduodamas svarstyti artymo silpnības. Delko mes turime manyti, kad privalome būti tobuli, jei kiti turi savo silpnības? Iš antros pusės jis prilaiko mus vargintis su kity silpnībėmis, ragindamas apsvarstyti savąsias. Kam turime reikalauti, kad kiti būtų tobuli, kuomet mes patys esame pilni klaidų?

Nusizeminimas minkština mūsų širdį ir tobulu ir netobulu žingsniu. Atsižvelgiant į pirmuosius—pagarba, į paskiuosius—užuojauta. Jis padaro, kad bandymus priimame ramiai, žinodamas, kad mes užsipelnome jų; laimina su pagarba, išpažindamas, kad neužsitarnavome jų. Paduodu kaip abelną taisyklę: arba mes neprivalome nei žodžio tarti apie nusizeminimą, arba kalbėti apie jį su įsitikrinimu. Neleiskime žemyn akių, jei tuo pačiu laiku, nenužeminame savo širdžių; nenuduokime, kad neva norime būti paskutiniai, kolei negalėtume pasirodyti linksmi, jei taip būtų.

Vienok reikia žinoti faktą, kad naudingiausia dušiai ir miela Dievui yra nukentėti tie pažeminimai, kurie užpuola mus netikėtai, jei tik mes juos priimame kaip Dievo siūstus. Gi Dievas visuomet geriau

už mus parenka. Turime prisipažinti syki ant visada, kad mūsų pačių apsirinkimai ir išsireiškimai gadina ir menkina beveik visas mūsų dorybes.

SKYRIUS XI.

Apie liuosybės ir ramybės dvasią.

Privalome rupintis turėti pastovų ir nepajudinamą budo vienodumą ir širdies šaltumą gyvenimo priepuoliuose; ir nors visi daiktai aplink mus keistųsi ir mainytųsi, mes privalome pasilikti nepakurtinti iš vietos, visuomet atsižvelgiant į Dievą ir trokštanti Jo. Pasekmė tokioms minčių liuosybės bus didis švelnumas ir širdies ramumas, nuolaidumas visame, kas ne nuodėmė, arba nuodėmės pavojus, ir pasiliuosavimas nuo prievartos, skrupulų ir perdidelio uolumo.

Tobuliausias rupestingumas yra tas, kuris labiaus panašus į Dievo rupestingumą apie mus. Tai rupestingumas, pilnas ramybės ir tylos. Didžiausias veiklume jis neturi susijudinimų padarydamas viską visiems.

Padarykime tris dalykus ir turėsime ramybę: turėkime gryną intenciją trokšti Dievo garbės ir pagarbos; aukokime Dievui mažiausią, ką galime daiktą, su ta intencija, sulig savo dvasios vadovo patarimo; palikime Dievui rupintis visu kuo, nes, kam-gi save turėtų varginti tas, kuris per savo intencijas turi akys Dievą ir daro, ką gali? Ko jis turi bijotis? Ne, Dievas ne bausis tiems, kurie Jį myli; Jis pasitenkina ir mažu kuo, žinodamas, kad mes nedaug turime.

(Daugiau bus).

MUMS TRUKSTA VILTIES.

Dievas žino, kodėl mes taip labai daug rupinamės ir vargstame, ir skurstate ir darbuojamės be pagedaujamų pasekmių. Laikė apvertkino Europinio karo daug tapo užnušty, sužeistų, nusikraustų ir nuvargusių. Šiapus vandenyno mes taip-pat daug rupinome, darbuojamės ir dar dirbame, bet vis kas žin ko mums truksta. Ir mes patys tą gerai jaučiame, tik nežinome ko. Ar-gi mes mažai aukojome praktkam karui aukų, pinigų, sielvartų, nervų ir ašarų? Ar-gi mažai mes išliejome iš savo burnų žodžių? Ar-gi mažai turėjome kalbų ir prakalbų su paraginimais prie ištvėrmės, prie darbo, prie aukų? Ar-gi niekas nežino, kaip trokštame turėti vienybės ir pasišventimo? Bet, pasekmė, jei ne bloga, tai vis-gi negeriausia. Gali kas man sakyti, kad iki šiol mes įgydavome tą, ko trokšdavome. Ir pasekmės neblogo. Gal kas sakys, ar nematei, kaip Lietuvis, užgirdęs, kad jo brolis reikalauja pašelpo, aukojo ne dolieriais, bet dešimtinėmis ir šimtais. Ir buvo tos aukos kito gal paskutinis centas, padėtas ant savo tėvynės aukuro! Kitas gal tars, ar nematei, kaip ne vienas aukojo geresnius savo drabužius, o sau pasiliko menkesnius, kad tik savo vargantams broliams pagelbėtų. Taip, tas tiesa. Bet, ar-gi netiesa, kad iš tų pačių žmonių, kurie aukojo ir drabužius ir pinigus, ir valgius ir vargo, nebuvo girdėti ir nusiminimo žodžių, ir išgąsčio ir nepasitikėjimo? Ar mes negirdėjome: kad Lietuva nebūs liuosas, nes Rusai niekados jos, Lietuvos, nepaleis iš savo kruvinų nagų? Ar mes turėjome vilties, kad Dievas ir didžiausioje nelaimėje gelbėjo Lietuvą, nes per tiek baisius mušius ir per tiek neprietelių rankas perėjo ir iškentėjo ligi šiai dienai? Ir kad paskutinėmis dienomis Lenkai, amžini Lietuvos priešai, užėmė, kaip vagys Lietuvos širdį, Vilnių, dauguma musiškių jau manė, kad Lietuva žuvus! Bet ne. Vilnius bus mūsų tol, kol mes turėsime vilties. Ta viltis yra gyva Dievuje. Vilties mes turim, bet permaža. Kodėl? Viena, todėl, kad mes nežinome gerai žmonių gyvenimo istorijos; antra, kad beveik visi mūsų taip vadinamieji diplomatai, jei ne visiškai, tai bent iš dalies, žmonės be tikėjimo Dievop; bet vilties Jame. Tad nestebėtina, kad tų vadų pavzdžius seka ir tie, kurių tikėjimas buvo ir esti silpnas, neminint tų, kurių tikėjimas senai jau prarastas.

Mūsų vadų bedievybė sumažino iš dalies viltį Lietuvii širdyje. Žmonės šiandie žiuri į švenčiausius reikalus su abejone, nepasitikėjimu ir nusiminimu.

Seno įstatymo istorija liudija, kad tautos nenustojusios vilties Dievuje, nors po labai didelių nelaimių ir vargų, vis galutinai atrodavo liuosybę ir laimę. Ytin iškalbiai Zydų istorija šį tvirtinimą liudija. Šveicarų taip-pat. Airių prispaudimas per šimtmečius neišdildė vilties atgauti liuosybę savo šaliai.

Tad šalin iš mūsų tautos nusiminimas! Šalin iš mūsų tarp bevilčiai! Šalin iš kelio tiems, kurie eina prie tikslo su gyva viltimi! Šalin tie tamsūs debesys, kurie temdina mūsų darbą ir pasišventimą! Už dyką mes vargsime ir aukosime, jei mes neturėsime vilties ir tai vilties V. Dievuje. Mes ne stabmeldžiai, kurie nežino kame gali būti jų viltis. Mes nėsame bailiai, kad drovėtumės pasirodyti, jog mes tikime ir visa Lietuvii tauta tiki į gyvąjį Dievą, kurs yra visų viltis. Pastiprinimui perskaitykime šv. Povylo žodžius:

"Todel ir aš išgirdęs apie Jusų tikėjimą Jėzuse Kristuje ir apie meilę į visus šventuosius, nepaliauju dėkojės už jus ir jus minėjęs savo maldose, idant mūsų Viešp. Jėzaus Kristaus Dievas, garbės Tėvas, duotų jums išminties ir apreiškimo dvasią jojo pažinimui; apšviesdamas jus širdies akis, kad žinotumėt, koki yra viltis jo pašaukimo, ir kokie jo tėvainystės garbės tūrtai tarp šventųjų, ir koks yra visas perviršijantis didumas jo galybės mumyse, kurie įtikėjome, pagal veikimą galybės jo stiprumo, kurį jis parodė Kristuje, prikeldamas jį iš numirusių ir pasodindamas jį po savo dešinės danguose ant visų kunigaikštysčių, ir valdžių, ir galybių, ir viešpatysčių, ir ant visokio vardo, kurs yra minimas ne tik šiame amžyje, bet ir busiančiame. Ir visą padėjo po jo kojų, ir davė jį, kaipoj galvą ant visos bažnyčios, kuri yra jo kunas ir pilnybė to, kurs visame per visus išpildo." (Exeg. 1, 15—23).

Kun. M. Cibulskis.

Mažai kas žino, jog netoli Chicagos Indiana valstijoje yra katalikiškas Notre Dame Universitetas ir kad jame yra surinkta daug geriausių senovės paveikslų. Dabar išeina naujas tų paveikslų sąrašas.

"MEILĖ" Literatūros — mokslo visuomenei katalikiškas laikraštis. Išleis kas mėnesį. Vienas iš įvairiausių Lietuvos laikraščių. "MEILĖ" tapinama daug įvairių ir naudingų abstraktų. Kiekvienas ras sau naudą. Išleis kas mėnesį. Išleis kas mėnesį. M. J. Urbonas. Kaina metams \$1.50. Užrašyti \$2.00. Rašyk suomu adresu: "MEILĖ" 301 State Street, St. Paul, Pa.

MUZIKA.

Musika pas visas tautas.

Nuo pat seniausių laikų, muzikos skonis budavo visose tautose. Tiesa, ta, skonis ne visur vienoda. Kas vienai tautai labai tikdavo, tas kitai netikdavo visai. Kuo žmogus augščiau pakylęs išsilavinime, tuo muzika jo švelnesnė; ir kuo žmogus tamesnis (ne spalva, tik protu), tuo jam labiau patinka garsesnė muzika.

Negalima aprašyti.

Čionai negalima aprašyti visų muzikos instrumentų, nes tam truksta ir medžiagos ir vietos. Tad nors trumpai pajudinsiu tik tos muzikos įrankius, kurie turi bent mažus santikius su mūsų tikyba.

Zydų muzika.

Kadangi Zydų tikyba buvo mums katalikams kaip ir pranokėja, tat reikalus yra ir jų muzikos įrankius nors trumpai pažinti. Sakau trumpai, nes ir čionai labai truksta medžiagos. Gal vienintėlis tikras šaltinis, iš kurio galima pasemti šiam reikalui žinių—yra tik šv. Raštas.

Zydų muzikos įrankiai.

Zydų muzikos instrumentai buvo gana geri sulig tų senų laikų. Taip-gi ir nemažai jų buvo, nors negalima jų lyginti su šios dienos įrankiais, imkim, su katalikių bažnyčių vargonais. Zydų paprasčiausias muzikos įrankis buvo ragelis, o moterys bubnelius tvartodavo, bet kad ir moterys buvo linkusios prie muzikos. Bubneliais jos pagraždavo savo dainas ir šokius. Bubnelis buvo lengvesnis vartoti negu ragelis. Reikėjo jėgos gerą ragą išpusti. Ragai ar rageliai buvo vartojami, beveik visose aplinkose bei iškilmėse, butent: pamaldose ir džiaugsminguose apvaikšiojimuose. Bubneliai, tankiai su barškūčiais mažiau buvo vartojami.

Randame šv. Rašte, ypač kur kalba apie psalmių giedojimą, pamintę muzikos įrankį, vadinamą arpa. Kokia buvo jos išvaizda, šiandie nelengva pasakyti. Tik tiek numanu, kad tai buvo ištemptos kelios, maždaug aštuonios ar dešimt išvisos, stygos, kurias skambindavo pagraždami giedojimą, ar dainavimą. Buvo dar ir kitų styginių įrankių Zydų tautoje, bet netaip tankiai vartojamų.

Zydai taip-gi mėgdavo skambinti kimbolus. Tie buvo dveji: tykesni ir skardesni. Pirmieji, arba tylesnieji buvo keturios kokio nors kieta metalo skardinės, pririšamos po dvi prie rankų ir mušama abiejimi rankomis. Skardys kimbolai susidėdavo tik iš dviejų metalinių skardinių ir mušami viens prie kitos. Dar ir dabar galima matyti Rytų šalyse vartojant šiuodu įrankiu.

Vietomis psalmėse yra minėti Zydų vargonai. Bet šiandie nieko nežinome nei apie jų formą, nei koku būdu jie buvo vartojami. Greičiausia tai buvo tik kelios švilpnės, skirtingo balso, susegtos vienon eilėn, ir, pagal reikalo bei balso, vartojamos.

Kun. M. Cibulskis.

SKAITYTOJŲ BALSAS.

Del p. Cirulio klausimo.

Teko man skaityti kokio ten Cirulio klausimą ir atsakymą anam. Man vienas ir kitas nepatiko. Vienas nepatiko delto, kad pro-palio-kiškas; antras—kad labai prielankus. Pan Cirulis, tiesiog kaip avinas eina vilkui į gerklę su savo klausimu.

O atsakymo straipsnis, viskas labai gerai, tik man tas užkliuvo, kad Bažnyčia neina į tarpą brolių barnių. Mano numanymu turėtų taikinti brolius Bažnyčios vadovai ir daug atneštų naudos ne tik tarp-tautinė, bet ir naminė. Mato visas pasaulis, ką Paliokai pelnijo Lietuvoje, kada visi Lietuviai Paliokams buvo parsidavę. Šiandie Lietuvii mokyti vyrai negali panešti niekinimo nuo Paliokų. Šiandie pakylus pasaulio karui Lietuviai liepė Lenkam pasislėpti su jų niekinimu Lietuvos piliečių ir su lenkiška kultūra. Visuomenė nesuprato ką Paliokas kalba vien tik save girdamas; vienas su kitu nesutikdamas. Trumpai atsakyta, kad Lietuvos galimui mokinos ateizmo, o Lenkai dar neužmiršo parizeizmo. Matoma, parizeizmas ir ateizmas, dvi veidkraipi. Visas pasaulis nenori atminti praeities.

Labai būtų svarbu, kad iš Lietuvii atsirastų toksai rašytojas, kurs aprašytų praeitį ir ateitį. Butų labai ko skaityti. Čia Amerikoje labai priimta rodyti paveikslus iš Amerikos praeities ir publika buva labai užganėdinta. Jei kas parodytų Lietuvos praeitį, tai publika iš juoko ir skausmo širdies užsiuoktų iki mirštant, nes matytų drąsumą Lietuvii, atmintį Lietuvii, gerą širdį Lietuvii, atvirumą ir nedovanotą už padarytą blogą.

Jei kas tokį paveikslą nupieštų, tai būtų geras artistas, pelnytų daug pinigų bei berodydamas. Aprašytų dar lengviau būtų. Nevienas mėgtų skaityti tokią knygą, matytų, kaip žmogus visados yra atsargus, visada stovi pasirengęs karan ginti savuosius. Apie gerą žmogų daugel vagių. Tai jis turi gintis nuo jų. Šiandie geras žmogus turi daugel dirbti, visus miestus turi penėti. Nors jam sunku, tečiaus visi miestai jo neprieteliai, jį išnaudoja. Kas nesiduoda, iš to pavagia. Koki šiandie žmonės gyvena miestuose, kas turi būti mieste, ar del smarvės, ar del tautos kultūros?

Tas klausimas labai vertas tyrinėti, bet visi per ausis jį leidžia. Tai man gaila.

V. R.

Redakcijos prierašas. Mes prisilaikome taisyklės nerodyti pikto tiems, kurie uždavinėja mums klausimus, nors tie klausimai visuomet nesutinka su mūsų įsitikinimais, tankiai buva skaudžiai parašyti, kal-kada net su noru įžeisti. Neparodėme pikto nei p. Ciruliui, nors jis išreiškė taippat kenksmingas Lietuvai mintis, kaip kiti išreiškia kenksmingas Dievo Bažnyčiai. Mes nepykstame ant klausančių delto, kad nenorintieji pripažinti tiesos neklusinėja apie ją. Kas mums atsiučia klausimą, tas, turbūt, nori išgirsti jo pažiūrai priešingą tiesą. Kas nori išgirsti, tas tankiai ir "paklauso tiesos. Mes žinome ne vieną tokį. Mums būtų buvę lengva prirašyti p. Ciruliui skaudžių žodžių. Už juos jis būtų supykęs ir būtų tapęs neabejotinai ir tvirtu Lenkų šalininku. Kada mes atspausdinom jo ilgą laisvę išsiai, tai jisai pamatė, kad Lietuvii puseje yra tiesa ir teisybė.

P-V R. sumanymą, kad kas padarytų krutamyj paveikslą Lietuvos praeities pagiriame, bet žinome, kad tam tikslui pykinti reikia tiek kapitalo, kiek mes neturime. Knygų aprašančių Lietuvos praeitį yra gana daug.